

Sygnatura akt II AKa 381/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SA Janusz Godzwon

SO del. do SA Łukasz Franckiewicz

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Bogdana Wrzeńskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2023 r.

sprawy B. W. (2) oskarżonego o czyn z art. 173 § 2 i § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 23 maja 2023 r. sygn. akt III K 141/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. kosztami postępowania odwoławczego związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa i zwalnia oskarżycieli posiłkowych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z ich środkiem odwoławczym, obciążając tymi kosztami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

B. W. (2) został oskarżony o to, że :

w okresie od 23.12.2017 r. do 29.01.2018 r. w N., na drodze krajowej (...) na wysokości miejscowości S. pow. (...) oraz i innych miejscowościach umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 66 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym lądowym w ten sposób, że nie utrzymywał w należytym stanie technicznym przyczepy o nr rej. (...) nr nadwozia (...) przez co nieumyślnie spowodował katastrofę w ruchu lądowym zagrażającą życiu i zdrowiu wielu osób w taki sposób, że wiedząc iż przyczepa znajdowała się w złym stanie technicznym dokonał napraw układu hamulcowego oraz przerobił zaczep przyczepy jednakże wykonane naprawy nie dawały podstaw do dopuszczenia do ruchu w/w pojazdu i będąc świadkiem przeprowadzenia badań okresowych tego pojazdu z wynikiem negatywnym w dniu 15.01.2018 r. na (...)/011 w N. ze względu na luz układu sprzęgającego samochód z przyczepą nr rej (...), nr nadwozia (...) oraz nieprawidłową naprawę układu hamulcowego i różnic w sile hamowania na poszczególne koła tej przyczepy które to usterki powodowały bezpośrednie zagrożenie niebezpieczeństwem w ruchu lądowym, po niezgodnym z prawem otrzymaniu zaświadczenia o dopuszczeniu do ruchu przyczepy nr rej (...), nr nadwozia (...), prowadząc działalność gospodarczą przewoźnika drogowego na podstawie

zezwolenia Starosty (...) z dnia 16.01.2018 r., przyjął zamówienie na trasie z Z. do P. i wioząc w dniu 29.01.2018 r. pojazdem M. nr rej. (...) oraz przyczepą nr rej (...), nr nadwozia (...) towar o ciężarze ok. 1500 kg, na wysokości miejscowości S. na odcinku technicznym drogi (...) w wyniku luzów układu sprzęgającego doszło do odłączenia przyczepy (...) od pojazdu M. kierowanego przez B. W. (2) i uderzenia w lewy bok jadącego prawidłowo z naprzeciwka pojazdu M. (...) nr rej. (...) typu bus kierowanego przez K. W. przewożącego pracowników (...) S.A , który to następnie pojazd kierowany przez K. W. zjechał na przeciwny pas ruchu zderzając się czołowo z jadącym za pojazdem B. W. (2) samochodem C. (...) nr rej. (...) kierowanym przez Y. D., zaś odpadające w wyniku uderzenia elementy przyczepy należącej do B. W. (2) spadły na jadący za pojazdem przewożącym pracowników (...) S.A samochód M. nr rej. (...) kierowany przez Z. G. powodując utratę panowania nad pojazdem przez tego kierowcę i zjazd na barierę energochłonną w wyniku czego kierowca i pasażerowie M. (...) nr rej. (...) doznali obrażeń :

1. K. W. – rana tłuczona głowy okolicy potylicznej - powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
2. P. K. – uraz głowy z raną czoła oraz ogólne potłuczenia ciała - powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
3. M. B. – złamanie trzonu kości piszczelowej prawej, wieloodłamowe złamanie kości udowej lewej, złamanie lewego łuku jarzmowego, złamanie lewej zatoki szczękowej, rana tłuczona prawego łuku brwiowego oraz liczne otarcia naskórka i rany kończyn dolnych powodujące ciężkie obrażenia ciała - stanowiące ciężką przewlekłą chorobę
4. G. B. - stłuczenie głowy, stłuczenie klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenie barku , ramienia i kolana lewego – powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
5. M. D. - stłuczenie głowy z drobnymi ranami , skręcenie kręgosłupa szyjnego - powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
6. A. K. (1) – stłuczenie głowy z drobnymi ranami , skręcenie kręgosłupa szyjnego - powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
7. K. K. (1) – złamanie blaszki przedniej kości czołowej, krwiaki śródmózgowe płata czołowego lewego, rana tłuczona głowy okolicy czołowej - powodujące rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni
8. Ł. D. – powierzchowny uraz powłok głowy , stłuczenie klatki piersiowej , stłuczenie kolana lewego - powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
9. J. S. – stłuczenie głowy z raną czoła - powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
10. A. S. – stłuczenie klatki piersiowej po stronie prawej, stłuczenie barku i ramienia prawego, uraz gałki ocznej z erozją rogówki i krwiakiem podspojówkowym - powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
11. P. Ż. – ogólne potłuczenia ciała - powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni
12. M. P. (1) – otarcia naskórka i podbiegnięcia krwawe na głowie, kończynach górnych dolnych oraz ranę szarpana na kolanie lewym, wieloodłamowe złamania kości podstawy i sklepienia czaszki z podbiegnięciami krwawymi opon miękkich mózgowia, złamanie mostka ,kręgosłupa piersiowego oraz mnogie obustronne złamania żeber , rozerwanie aorty z obecnością dużej ilości krwi w jamach opłucnowych , rozerwanie wątroby z obecnością krwi w jamie brzusznej , złamanie kości obu przedramion oraz kości udowej – powodujące ciężki uraz wielonarządowy z intensywnym krwotokiem wewnętrznym a w rezultacie zgon
13. A. K. (2) – podbiegnięcia krwawe i otarcia naskórka na twarzy oraz kończynie górnej i dolnej prawej , odmę jam opłucnowych, złamanie pojedynczego żebra po stronie lewej , pęknięcie aorty z intensywnym krwotokiem do jam opłucnowych - powodujące zgon
14. J. W. – liczne otarcia naskórka , podbiegnięcia krwawe, oraz rany tłuczone o wielomiejscowej lokalizacji, wieloodłamowe złamanie kości twarzoczaszki i mózgowiczaszki z podbiegnięciami krwawymi opon miękkich mózgowia

i drobnymi rozerwaniem płatów czołowych, mnogie złamania żeber po stronie lewej z rozerwaniem worka osierdziowego i z obecnością ran mięśnia sercowego oraz znacznej ilości krwi w jamach opłucnowych, rozerwania śledziony i wątroby z obecnością krwi w jamie brzusznej, złamanie kości przedramienia lewego i kości udowej lewej - powodujące ciężki uraz wielonarządowy z intensywnym krwotokiem wewnętrznym a w rezultacie zgon

oraz następnie pasażer C. (...) nr rej. (...) doznał obrażeń :

15. O. T. – stłuczenie klatki piersiowej, biodra i uda lewego -powodujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni zaś zagrożone było zdrowie :

16. Y. D.

17. S. B.

18. Z. G.

czym dział na szkodę w/w osób

tj. o czyn z art. 173 § 2 i § 4 kk

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 23 maja 2023 r., sygn.. akt: III K 141/18:

1. uniewinnił oskarżonego B. W. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;
2. kosztami postępowania w części dotyczącej B. W. (2) obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli: prokurator oraz oskarżyciele posiłkowi.

Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań świadków S. L. (1), M. T. (1), A. K. (3), pisemnych i ustnych opinii biegłego M. P. (2) i J. R., faktur dot. naprawy przyczepy S.o nr rej. (...) skutkującej błędnym uznaniem, że oskarżony nie miał świadomości istnienia takich usterek przyczepy, które uniemożliwiają jej bezpieczną i zgodną z przepisami eksploatację, podczas gdy właściwa ocena tychże dowodów, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego winna skutkować uznaniem, że oskarżony po własnoręcznym zamontowaniu zaczepu nieznanego stanu technicznego oraz pomimo uzyskania pozytywnego wyniku badania technicznego przyczepy w dniu 15.01.2018 r. miał świadomość, iż jest ona w złym stanie technicznym i z tego powodu zlecił dokonanie szeregu napraw na kwotę łączną 2455,81 zł przewyższającą cenę zakupu, tj. kwotę 800 zł, w tym układu hamulcowego oraz wymiany elementów układu sprzęgającego, a następnie naruszając reguły ostrożności wymagane w tych okolicznościach zaniechał dokładnego skontrolowania jakości wykonanej wymiary zaczepu, wymiany elementów układu sprzęgającego oraz naprawy układu hamulcowego, podczas gdy mankamenty te byłyby w stanie wykryć, gdyby dokonał rzetelnego sprawdzenia poprawności działania w/w elementów, w tym kontroli siły hamowania na obu osiach przyczepy za pośrednictwem (...), co zapobiegłoby odzepieniu się w dniu 29 stycznia 2018 r. tejsze przyczepy od holującego ją, kierowanego przez niego pojazdu M. (...) nr rej. (...) bądź – gdyby już do odzepienia doszło – zjechania odzepionej przyczepy ze swojego toru jazdy i uderzenia w lewy bok jadącego prawidłowo za naprzeciwka samochodu M. (...) nr rej. (...) i dalszym tragicznym skutkiem tego zdarzenia.

Podnosząc powyższy zarzut, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zgromadzonego w prawie materiału dowodowego, a w szczególności:

a) opinii biegłych sądowych: J. R. oraz M. P. (2);

b) faktur za naprawy przyczepy S.o nr rej. (...);

c) zeznań świadków: M. T. (1), A. K. (3) oraz S. L. (1);

co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia i doprowadziło do błędnego stwierdzenia przez Sąd I instancji, jakoby oskarżony B. W. (2) nie posiadał poczucia świadomości o uniemożliwiających bezpieczną i zgodną z przepisami jazdę usterkach przyczepy S. o nr rej. (...).

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Obie apelacje kontestują prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy dowodów i w konsekwencji poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne. Są to zarzuty oczywiście chybione.

Przypomnieć należy, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym (wyrok SN z 5.09.1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2, poz. 28). Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga jednak wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanej przez sąd orzekający, prowadzących do wniosku, iż ocena ta przekracza granice swobodnej (wyrok SN z 20.04.2004 r. – V KK 332/03, Prok. i Pr.-wkł. 2004/7–8, poz. 6; wyrok SA w Poznaniu z 26.11.2012 r., II AKa 149/12, LEX nr 1264421; wyrok SA w Warszawie z 12.10.2012 r., II AKa 272/12, LEX nr 1238289). Konieczne jest wykazanie konkretnych błędów w sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiających w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu (wyrok SA w Warszawie z 12.09.2012 r., II AKa 228/12, LEX nr 1238267). W rachubę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenia się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (wyrok SA we Wrocławiu z 19.04.2012 r., II AKa 85/12, LEX nr 1162856). Przekonanie sędziowskie, stanowiące podstawę każdego orzeczenia, wtedy tylko nie zasługuje zatem na respektowanie, gdy zostanie wykazane, że jest nietrafne (postanowienie SA w Krakowie z 12.06.2001 r., II AKz 225/01 KZS 2001/6, poz. 34). Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania lub że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (postanowienie SN z 18.02.2015 r., II KK 8/15, LEX nr 1654741). Nie może osiągnąć skutku środek odwoławczy, który tego nie czyni, a jedynie przedstawia polemiczne wersje zdarzeń czy rozumowanie odmienne, oparte na innym systemie wartości (postanowienie SA w Krakowie z 27.06.2000 r., II AKz 208/00, KZS 2000/7–8, poz. 46). O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiście błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów) (postanowienie SN z 25.02.2014 r., IV KK 31/14, LEX nr 1441277). Co oczywiście, nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwania stron procesowych (postanowienie SN z 19.02.2014 r., II KK 17/14, Prok. i Pr.-wkł. 2014/5, poz. 1). Reasumując, przekonanie sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i stanowi wyraz rozważenia (art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k.), zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.12.1974 r., Rw 618/74, OSNKW 1975 r., z. 3-4, poz. 47).

Powyższą miarą w najmniejszym stopniu apelujący nie wykazali naruszenia przepisów postępowania.

Poza sporem jest, że B. W. (2) w dniu 23 grudnia 2017r. kupił od S. L. (1) przyczepę o nr nadwozia (...) (późn. nr rej. (...)). Przyczepa była niesprawna. Miała odcepione burty i nie miała ważnego przeglądu. Oskarżony z pomocą nieustalonej osoby i S. L. odciął oryginalny zaczep i zamontował w przyczepie zaczep kulowy, który sprezentował mu sprzedający. Zakupiona przyczepa po kupnie była naprawiana. Kilka dni przed 15.01.2018r. oskarżony przyjechał do (...) /O11 w N. celem dokonania przeglądu rejestracyjnego przyczepy. Został odesłany przez M. T., który powiedział, że przyczepa nie spełnia wymagań odnośnie wymiarów. Oskarżony odjechał. Już ten fakt wyklucza jakąkolwiek „zmowę” oskarżonego z diagnostą. W dniu 15.01.2018r. oskarżony ponownie przyjechał na w/w stację diagnostyczną. Przedstawił przepisy, z których wynikało, że wymiary przyczepy pozwalają na jej rejestrację. Przyczepa ponownie została zmierzona, M. T. przyznał się do pomyłki. Zlecił przeprowadzenie badania P. P., gdyż sam był zajęty. P. P. przeprowadził badanie przyczepy. Częściowo pomógł mu M. T.. P. P. po przeprowadzeniu badania wydał pozytywne zaświadczenie o stanie technicznym przedmiotowej przyczepy. Badanie miało miejsce o godzinie 10.27. Nie budzi wątpliwości, że P. P. przeprowadził badanie w sposób niestaranny i nierzetelny. Przyczepa (...) nie powinna przejść pozytywnych badań technicznych. Pomijając fakt naprawy wykonanej po badaniu technicznym co do połączenia biegly stwierdził: co do zaczepu (urządzenia sprzęgającego): śruby montażowe do dyszla bez atestów na łbach, zużyte eksploatacyjnie, siedzisko zaczepu zużyte z widocznymi wypracowaniami w gnieździe oraz boku obudowy, zacisk zaczepu („rączka „), sworzeń, sprężyna – wyczuwalne luzy, wskaźnik sprzęgu plastikowy zużyty, podczas statycznej próby podłączenia zaczepu do zaworu kulowego wyczuwalny luz wzdłużny oraz boczny.

W dniach od 23.01.2018r. do 26.01.2018r. oskarżony zlecił dokonanie dodatkowych napraw przyczepy A. K. (3) prowadzącemu firmę (...). Naprawa obejmowała: naprawę układu hamulcowego, regenerację mechanizmu najazdowego, wymianę płyty podłogowej, naprawę instalacji elektrycznej, wymianę tulejki ślizgowej, mieszka gumowego i szczęk hamulcowych. Nie było ingerencji w mechanizm zaczepu przyczepy. Bezpośrednią przyczyną wypadku było wypięcie się przyczepy z zaczepu.

Nie stracił z pola widzenia Sąd Okręgowy, że w chwili zakupu stan techniczny przyczepy był zły. Pomija jednak skarżący, że oskarżony dokonał zaraz po zakupie jej naprawy, a potem pojechał na stację diagnostyczną. Wykonane przez niego spawy zaczepu nie miały żadnego wpływu na wypięcie się przyczepy z haka holowniczego.

Podstawową zasadą prawa karnego jest ponoszenie odpowiedzialności wyłącznie za własne zachowanie. Jeżeli idzie o przestępstwa charakteryzujące się wystąpieniem określonego skutku dominuje koncepcja obiektywnego przypisania, pozwalająca na przypisanie sprawcy spowodowanego skutku przestępstwa w przypadku gdy jego zachowanie „stworzyło lub istotnie zwiększyło prawnie nieakceptowane niebezpieczeństwo dla dobra prawnego stanowiącego przedmiot zamachu i ryzyko to realizowało się w postaci nastąpienia danego skutku przestępnego” (T. Razowski [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, red. J. Giezek, Warszawa 2021, art. 177). W zakresie dotyczącym naruszenia zasad ostrożności w kontekście art. 177 k.k., czy też 173 kk tak w doktrynie, jak i orzecznictwie już od lat 2000. ugruntowana zdaje się konstrukcja obiektywnego przypisania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 8 kwietnia 2013 r. „odpowiedzialność za skutek uzasadnia jedynie takie przyczynienie się, które w sposób istotny zwiększa ryzyko wystąpienia tego skutku, który jest relewantny z punktu widzenia typizacji czynu” (Wyrok SN z 8.04.2013 r., II KK 206/12, LEX nr 1311397.) to z kolei powoduje, że „nie można przypisać odpowiedzialności karnej za przestępstwo stypizowane w art. 177 k.k. w sytuacji, gdy do zaistnienia skutku opisanego w art. 177 k.k. doszłoby również wówczas, gdyby sprawca, którego czyn podlega wartościowaniu prawnokarnemu, dochował wymaganych od niego reguł ostrożności.” (J. K., Rozważania o obiektywnym przypisaniu skutku i nauce o zwiększeniu ryzyka w kontekście ich aplikacji do przestępstw stypizowanych w art. 177 kodeksu karnego, PS 2015, nr 9, s. 49-59.). Podobnie argumentował Sąd Najwyższy w wyroku z 30 sierpnia 2011 r., podkreślając „spowodowanie skutku może być tylko wtedy obiektywnie przypisane sprawcy, gdy urzeczywistnia się w nim niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miałyby przestrzeganie naruszonego obowiązku ostrożności. Innymi słowy, spowodowanie skutku może być tylko wtedy przypisane sprawcy, gdy przestrzeganie przez niego obowiązku ostrożności zapobiegłoby nastąpieniu skutku.” (Wyrok SN z 30.08.2011 r., IV KK 187/11, LEX nr 950442.).

Kwestia obiektywnego przypisania skutku przy wypadku drogowym wymaga także rozważenia pojęcia zachowania reguł ostrożności. Nie istnieje bowiem zamknięty katalog zachowań, które mogłyby kwalifikować się jako naruszenie

tych podstawowych zasad. W orzecznictwie wskazuje się między innymi na: nieobserwowanie w sposób należyty pola jazdy (Wyrok SO w Poznaniu z 12.11.2019 r., IV Ka 895/19, LEX nr 2780792.), niezwiększenie uwagi mimo zmiany warunków atmosferycznych (Wyrok SN z 21.10.2020 r., II DSI 40/20, LEX nr 3093793.), nieupewnienie się przed podjęciem wyprzedzania czy kierujący posiada odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wykonania manewru bez utrudniania komukolwiek ruchu (Wyrok SN z 26.03.2019 r., V KK 115/18, LEX nr 2647164.), a także co oczywiste, nieprzestrzeżenie dozwolonych prędkości administracyjnych.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd wyrażony w szeregu judykatach Sądu Najwyższego, że prawnokarną odpowiedzialność za skutek uzasadnia jedynie takie przyczynienie się, które w sposób istotny zwiększa ryzyko wystąpienia tego skutku [...]. Powyższa teza jest szczególnie istotna w przypadku przestępstw nieumyślnych, bowiem wówczas brak jest co do zasady szczególnej, podmiotowej komponenty negatywnej moralnej oceny czynu w postaci nagannego zamiaru lub nagannego celu działania sprawcy. Z tego też powodu, dla przyjęcia karygodnego charakteru przyczynienia się do powstania skutku, zwłaszcza przy tej kategorii przestępstw, konieczne jest ustalenie, że sprawca – niezależnie od innych warunków obiektywnego przypisania skutku – zachowaniem swoim w sposób zwiększa ryzyko wystąpienia skutku stanowiącego znamię typu czynu zabronionego, co najczęściej będzie można wnioskować z faktu istotnego naruszenia reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym w danych warunkach. Istotne jest jeszcze jedno kryterium przypisania skutku, a mianowicie jego obiektywna przewidywalność. Sama obiektywna przewidywalność wystąpienia skutku nie jest jeszcze wystarczająca, bowiem w perspektywie przestępstw skutkowych chodzi o przewidywalność znacznego, a nie jakiegokolwiek stopnia prawdopodobieństwa wystąpienia skutku. Podobnie samo naruszenie reguł ostrożności nie wystarczy dla przypisania sprawcy odpowiedzialności za skutek, o ile rezultatem tego naruszenia nie jest istotne zwiększenie ryzyka wystąpienia skutku (vide postanowienie SN z 15 II 2012 r., II KK 193/11)

W realiach sprawy powyższe kryteria obiektywnego przypisania nie zostały spełnione, co w istocie prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy. Oskarżony po zakupie przyczepki sam dokonał najpierw istotnej jej naprawy. Diagnosta po wykonaniu przeglądu technicznego, stwierdził, że przyczepka może być dopuszczona do ruchu i oskarżony może z niej korzystać bez narażania na niebezpieczeństwo innych użytkowników ruchu drogowego. Wreszcie po wykonaniu przeglądu w stacji diagnostycznej, oskarżony zlecił jeszcze naprawę układu hamulcowego. To ostatnie działanie nie może być tak interpretowane jak czynią to apelujący, a mianowicie, że świadczyć ma ono o świadomości oskarżonego, że przyczepka jest w istocie niesprawna. Wręcz przeciwnie, dowodzi ono szczególnej staranności oskarżonego, który chciał poprawić jeszcze stan przyczepki, pomimo, że uzyskał jasny sygnał, że nie stwierdzono w niej usterek eliminujących możliwość bezpiecznego użytkowania. A. K. (3) poprawił niewątpliwie jakość działania układu hamulcowego. Podkreślić należy przy tym, że wskazał oskarżonemu na sprawność tego układu po swojej naprawie, nie sygnalizując potrzeby wykonania kolejnych badań diagnostycznych. Prawidłowo ustalił Sąd orzekający, że takiego obowiązku prawo nie przewiduje. Nie zasygnalizował również K. oskarżonemu po naprawie istnienia jakichkolwiek usterek, które kolidowały by z bezpiecznym użytkowaniem przyczepy. Oskarżony, wbrew twierdzeniom apelujących, uczynił zadość wymaganiom stawianym wobec niego przez normę art. 66 ust. 1 pkt 1 ustawy o ruchu drogowym. Reasumując można stanowczo stwierdzić, że niebezpieczeństwo jakie obiektywnie wynikało z wadliwości zaczepu i układu hamulcowego mogło i powinno zostać odwrócone najpierw przez diagnostę, potem przez profesjonalnego mechanika. Oskarżony nie miał świadomości tegoż niebezpieczeństwa. Nie można tym bardziej twierdzić, że użytkując przyczepę zwiększył jeszcze ryzyko zmaterializowania się owego niebezpieczeństwa w zarzucanym mu skutku. Jeszcze raz zauważyć należy, że przyczyną wypadku było wypięcie się zaczepu przyczepy z haka. (zużyte eksploatacyjnie, siedzisko zaczepu zużyte z widocznymi wypracowaniami w gnieździe oraz boku obudowy, zacisk zaczepu („ rączka „), sworzeń, sprężyna – wyczuwalne luzy, wskaźnik sprzęgu plastikowy zużyty, podczas statycznej próby podłączenia zaczepu do zaworu kulowego wyczuwalny luz wzdłużny oraz boczny – vide opinia biegłego rzeczoznawcy) . Nie zauważył tego ani diagnosta ani K.. Twierdzenie, że oskarżony miał tego świadomość jest w najmniejszym stopniu nieuprawnione. Spekulacje co do możliwej niesprawności układu hamulcowego nie mają tutaj też większego znaczenia, bo nie była to przyczyna wypadku. Ewentualne niebezpieczeństwo wynikające z wadliwie działającego zdaniem biegłego układu hamulcowego przyczepy (którego to niebezpieczeństwa oskarżony nie był absolutnie świadom) nie zmaterializowało się w zarzuconym oskarżonemu skutku.

Uznając zatem apelacje za oczywiście bezzasadne, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

<i>Janusz Godzwon</i>	<i>Andrzej Kot</i>	<i>Łukasz Franckiewicz</i>
------------------------------	---------------------------	-----------------------------------